

In 1914 was het oorlog. De Engelsen en de Fransen
vochten tegen de Duitsers. Maar op kerstavond niet.
Toen speelden de soldaten een potje voetbal
en was het voor even vrede aan het front.

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 092 5

9 789051 160925

Doulut – Elschner

EEN VOETBAL VOOR DE VREDE

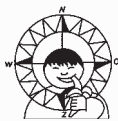
De Vier Windstreken

Voor Johanna en Ireneo, kinderen van de vrede.
Voor Émile en Oskar, hun betovergrootvaders uit 1914.
G. E.

Voor onze "poilu" Élie Bigot.
Voor Marie en Manu (mijn adviseurs in illustratieaangelegenheden).
F. D.

"Het was allemaal zo prachtig en wonderlijk."
Kurt Zehmisch, Oorlogsdagboek, 25 december 1914

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van Joukje Akveld
Oorspronkelijke titel: *Ein Ball für den Frieden*
© 2015 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave
© 2014 TintenTrinker Verlag, Keulen, Duitsland
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in China
NUR 212, 273 / ISBN 978 90 5116 092 5

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EEN VOETBAL VOOR DE VREDE

*Een verhaal van Geraldine Elschner
geïllustreerd door Fabien Doulet*

EEN WAARGEBEURD VERHAAL

De Vier Windstreken

“Papa, je schoenen!”

Papa zit met zijn hoofd in een koffer. Nu komt hij overeind.

“Wauw, die glanzen weer alsof ze nieuw zijn. Dank je, Leo! Wat heb je ze netjes gepoetst.”

Vandaag vertrekt papa naar het veld waar vroeger het front was, net als zijn overgrootvader Jozef in 1914.

Precies naar de plek waar Jozef als soldaat met Kerstmis was.

En ik mag met papa mee. We willen naspelen wat er die avond is gebeurd.

Op de verzamelplaats is alles al opgebouwd.
In het veld zijn loopgraven gemaakt. De mannen dragen uniformen: rode broeken voor de Fransen, kilts voor de Schotten, helmen voor de Duitsers. Een paar Engelsen dragen een schapenvacht om hun schouders. In een schuur is een veldhospitaal ingericht. Vrouwen met een rood kruis op hun kapje leggen medicijnen klaar.
“Kun jij ons helpen?” vraagt een van hen aan mij. “De postduivenhouder is ziek geworden. We zoeken een vervanger.”
Moet ik de duiven dragen? Ach, waarom niet.
De verpleegster gespt een mand op mijn rug waarin drie witte duiven koeren.
Er komt een kat tevoorschijn. Het is Nestor! Mijn brutale kat is me gewoon achternagelopen.

De soldaten lopen over het modderige veld naar hun loopgraven. Ze staan tegenover elkaar, maar een paar meter van elkaar vandaan, gescheiden door prikkeldraad.

“In 1914 was het precies zo,” zegt papa tegen mij. Hij speelt een hospik, dat is een soldaat die gewonde soldaten helpt. Jozef was dat ook.
“Maandenlang zaten de soldaten in hun blubberige loopgraven vol ratten. Overal klonk het lawaai van inslaande granaten. Kun je je dat voorstellen? Alsmar explosies, alsmar doden en gewonden. En aan de overkant loerde de vijand.”

Het is net alsof we in een groot openluchttheater zijn. Wat wij vandaag naspelen, heeft Jozef in zijn dagboeken opgeschreven. De dagboeken die wij op zolder vonden...

Het is Kerstmis. Iedereen zit eenzaam en treurig in zijn loopgraaf. Thuis is zo ver weg. Daar zitten de families nu bij elkaar. Maar plotseling klinkt er een lied in de duisternis. “Stille nacht, heilige nacht. Alles slaapt, sluimert zacht...” Alsof het uit het binnenste van de aarde komt.

Eerst zwijgen de mannen in de loopgraven aan de overkant. Dan beginnen ze ook te zingen.

“*The first Nowell...*”

“*O Tannenbaum...*” klinkt het terug.

En al snel mengen de stemmen zich: “*Adeste fideles...*”

